

(א) [נדרים: ב: מזר. ב., ב] (ב) [ע'
תוס' לקמן נט. ד"ה ולא],
(ג) לקמן נח., ד) מקוואות
פ"ט מ"א, ה) [ע"ב],

מוסף תוספות

[illegible]

במה אשכ יואל. דהוי תכשיט ולא משוי ואיכא דהוי תכשיט
וגור ביה רבנן [והא נט:] דלימא שלפא ומחזיא להבדלה חשיבותו
ודלימא אחי לאיתויי ד' אמות: לא בחוטי אמר ופסאן ורלועה
שפראשא. שקולעב ביה שער: שפראשא. אכולהו קאי ובגמי מפרש
טעמא: ולא תפסע חזן משום חילאי:

במה *אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה? תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן ולא ברצועות שבראשה ולא תטבול בהן עד שתרפם ולא בטומטת ולא בסרביטין בזמן שאינן תפורים ולא בכבול לרה"ר ולא בעיר של זהב ולא בקטלא ולא בנזמים ולא בטבעת שאין עליה חותם ולא במחט שאינה נקובה ואם יצאת אינה חייבת חטאת: **גמ'** טבילה מאן דכר שמה אמר רב נחמן בר יצחק אמר רבה בר אבוב מה טעם קאמר מה טעם לא תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן מפני שאמרו חכמים בחול לא תטבול בהן עד שתרפם וכיון דבחול לא תטבול בהן עד שתרפם כשבת לא תצא דילמא מיתרמי לה טבילה של מצוה ושריא להו ואתי לאתוייהו ד' אמות ברה"ר בעא מיניה רב כהנא מרב *תיכי חלילתא מאי א"ל אריג קאמרת כל שהוא אריג לא גזרו איתמר גמי *אמר רב הונא בריה דרב יהושע *כל שהוא אריג לא גזרו ואיכא דאמרי אמר רב הונא בריה דרב יהושע חזינא לאחוותי דלא קפדן עליהו מאי איכא בין הך לישנא ובין הך לישנא איכא ביניהו דמנינן להך לישנא דאמר כל שהוא אריג לא גזרו הני גמי ארוג ולהך לישנא דאמרת משום קפידא יכין דמנינא מקפד קפדא עליהו *תנן התם ואלו חוציצין באדם חוטי צמר וחוטי פשתן והרצועות שבראשי הבנות ר' יתודה אומר של צמר ושל שער אין חוציצין מפני שהמים באין בהן אמר רב הונא וכולן בראשי הבנות שנינו מתקוף לה רב יוסף למעוטי מאי אילימא למעוטי דצואר ודמאי אילימא למעוטי דצמר השתא רך על גבי קשה חוצין רך על גבי רך מיבעיא ואלא למעוטי דחוטי פשתן השתא קשה על גבי קשה חוצין קשה על גבי רך מיבעיא אלא אמר רב יוסף היינו טעמא דרב הונא *לפי שאין אשה חונקת את עצמה איתבייה אביי הבנות יוצאות בחוטי שבאזניהן אבל לא בחבבין שבצואריהן ואי אמרת אין אשה חונקת עצמה חבבין שבצואריהן אמאי לא יאמר רבנא

דלוי קפדי לנטלן מוראשן כשהן רוחות אסור נלאת בהן בשבת
 דלענין איזהדוקי לא חייזי ומותרות לטבול בהן הלכך הני מיון
 דמיטנטי מקפד קפדן שלא להיות בראשן בשעת טבילתן מפני שהמים
 אה טעיט ומלכלך שברן בעלייתן מן העצילה ואמ"ג דהצילה לא
 נלאת אסור להם בהן ולישנא קמא לא גזרז אלא במידי דחייך לטבילה ור
 (עשיריון ד:) וקאיי ל ציגה טובא חדא דמי אימתר ההוא במידי ד
 עעילה חסיד כבופיה ובטל לגבי שערז אכל במידי דמי איהדק ועיילי ציג
 חסודך דהתם לא דק בלישניה ומייהו כל מידי דקפיד עלייהו אסור היכי
 מקפד קפדן על כרחיך חייך דהא רב הונא צריה דרב יהושע אהלכא
 ואלאו חסודין בכלים מני לענין טבילת אדם ואלו חסודין בחדם: של אמר
 דמיילתא נקט: ויוני בראשי הבנות צנינו. לא מינא שבראשי הבנות אה
 והונא דחוטין נמי בראשי הבנות צנינו: איילמא למעוטי. חוטין הקשום
 קרוי רך לגבי פסתן ולגבי שערז: של גבי קשה. שערז: ע"ג רך.
 חסודים חונקט עמא. להדק חסודים צלולתו וקושרתן צריז שיהו רפין:
 שסאינא מן חסודות רחבות דללו למכשטי עבידן דומיא דחוטין שסאזינו

במה אשה בו' לא בחושי צמר. מפרש בגמ' משום דילמא מימתימי לה ענינה של מנוה ושתי להו ואמי לאתמינהו ארבע אמות צרה"ר אומר ר"י דהיינו דוקא בחוטין שאינן נמוזין בקליעת השער"א אבל חוטין הנמוזין בקליעת השער"א יולא כן דכנהלו ליכא למיגזר דילמא שריא להו דכנתין בחוטיהם

(לקמן דף 77 ע'): דליתכ^א ללכ הפסות
אסור שבות שגודלת וסבבה הוא דכי
היכי דיש אסור בשעייית קליעה ה"נ
יש אסור בסמירת קליעה^א ואת^א מהאי
טעמא תתא אשה אסורה ללכת בטילת^א
דהא ודאי שריא לה בשעת טבילה
וניחוש דילמא אחי לאתמוי^א וי"ל
דנדברים שסע עיקר מלבוש ליכא
למיגזר^א דאפילו בחול אין דרך ללכת
כלל ממקומו עד שילבישם אלא דוקא
דברים קטנים^א יש לחוש שאין מקפיד
אם אינם עליו ורגילות הוא בחול
כשמתירן פעמיים נושאן צידו עד
ציתו^א וגראה לר"י דדוקא דברים
שרגילות להסירן כדי להראותן או
משום חליה לא משום קפידא וגזרו
שלא ללכת דשמא כשיסיר ישכח שהוא
שבת ואתי לאתמוי^א אבל דברים שמותר
ללכת בהן^א שאין רגילות להסירן מותר
לקשור ולהסיר בהן^א דליתא למיחש
למדי דאם יהא זכור שבת בשעת
המרה לא אחי לאתמוי^א ואם לא יהיה
זכור שבת אפילו נאסר להסיר ולהסיר
לא יועיל וכו' (דף 77 ע') דתני
בבביתא דקושב ומומיר קמיע אפילו
ברה"ר והא דליצטרין התם לאשמעי^א
דשרי אע"פ שכל דבר מותר להסיר
דכפרישית איצטרין לאשמעי^א דלא
אסרינן משום דמיחוי דקושבו עליו
שלא לרפואה ומתכוין להוציא כי היכי
דאסור בפילפל וגרגיר מלח לכתחילה
לחת צפה בשבת לא להחזיר^א אלא
כמלבוש גמור תשיב מחמת הרפואה^א
השתא דור על גבי קשה חוצין
בו^א ואת^א דילמא דר

הוֹנָה נָקַט וכוּלָּן בְּרָאשֵׁי הַבְּנוֹת
לְבָנוֹתָא דְּאִפְּלוּ בְּרָאשֵׁי הַבְּנוֹת דְּהוּ
רַךְ ע"ג קָשָׁה מוֹחֵץ וְאוֹרִיז' דְּבָלְלוּ רַב
הוֹנָה הוּא יַדְעִין דְּבָבֵל מִקּוֹם מוֹחֵץ
אִפְּלוּ בְּרָאשׁ ^{טו} אֵלָּא וְדֵלִי לַמַּעוֹטִי שׁוֹם
דְּבַר אִמָּה: **הַשְׁתָּא** קָשָׁה ע"ג
קָשָׁה חוּצִין: סַבְרָה שְׂמִי' דְּקָשָׁה ע"ג
רַךְ מִיִּץ טַיִף מִקָּשָׁה ע"ג קָשָׁה ^{יז} וְרַךְ
ע"ג קָשָׁה לֹא מִיִּץ כְּקָשָׁה ע"ג קָשָׁה
דְּהָא לִּי יְהוּדֵיהּ חוּטִי זְמַר אֵין מוֹחֵץ
דְּהוּ רַךְ עַל גְּבִי קָשָׁה וְחוּטִי פִשְׁתָּן
דְּהוּ קָשָׁה ע"ג קָשָׁה מוֹחֵץ ^{יח} וְחוּטִי
שִׁיעַר דְּהוּ נָמִי קָשָׁה עַל גְּבִי קָשָׁה
ע"ג קָשָׁה חוּטִי פִשְׁתָּן מוֹחֵץ לְכוּלִי עֲלֵמָא ^{יט}:
א"ר יוֹסֵף. כִּלְפִי שַׂרְבַּן צַעֲזָמוּ מִקָּשָׁה שִׁיךְ לֹמַר אֵלָּא:
הִכָּא

ד'ה' עיילי צוה מיא מיהו כיון דשקלי לה משום טינוף אחי לאזימיינה
 זי מפרשין דך קפידא לענין חזינה כדק"ל רובו ומקפיד עליו חושך
 הדק איתמר ואשמעינן דאע"ג דלא עיילי ציה מיא כיון דלא קפיד
 יא תאי חושך איכא למימר הא לאו חושך הוא ואי איתם למימר דהיהוא
 ריגן הכא האזי מהי לא אריג הוא ומותרי חושך דפסעטי לן דהיכא דמיטנסי
 חושך הכא חשני לא איתא לארפלוני: **ואלו חוולין בחדס.** משום דתני האתם
ל שער אין חוולין. דלא מיהדק על גבי שער: **הבנות.** קטנות. אורחא
 בעות לחודייהו קאי אלא אחותין נמי קאי: **למעוטי מאי.** אשמעינן רב
 בצלוצרין דלא חייבי: **ודמאי.** הי חוטין איתא למעוטי דלא חייבי בצלוצר.
שער: מיציעא. בתמיה. הא ודאי על גבי רך טפי מיהדק: **לפי שאין**
וטוין שצאנויהם. שנותנין שם שלא יסתם הנקב: **חזקין.** ענקי רלוועות
חזקין. לשון קילקלי וחזק (לשמן דף סד.) צינגל"א לאסור רב סוס:
 ב'תעלה

א א מיי פייט מהל' שבת
הל' ו' ומיי פ"ב מהל'
מקואות הל' ה סמג לאוין
קה וסמג עשין רמח טוש"ע
א"ח סי' שג סעיף א
וטוש"ע י"ד סי' קלח סעיף
:ב

ב ב מיי פייט מוהל' שבת
הלכה ד' טוש"ע א"ח סי'
שג סעיף י' וסעיף יח:
ג ג ד מיי שם הלכה ט'
טוש"ע א"ח סי' שג סעיף
א וטוש"ע י"ד סי' קנח
סעיף ג:
ד ד ו מיי שם הלכה ז'
טוש"ע א"ח שם סעיף ב'
וטוש"ע י"ד שם סעיף ב':

גליון הש"ס

נמ' תיכי חלילתא מאי. עי'
זכאים דף לד ע"א תוס' ד"ה
מהנחת:

לעזי רעש"י

שקופי"א [קויפ"א].
 שביס עשוי רשת.
 נושק"א. סיכה, מכבנה.
 אישפיגל"א
 סיכה
 (שאניה נקובה).
 צינגל"א. חבק
 (רצועת-בטן לסוס וכיו"ב).

רבינו חננאל

פרק ששי
במה יצאה רשעה ובמה
אמה יצאה, אל תצא שם
בחושי כו' אוקמה בד' בחנן
בירה שמו' תודמן אל
סבילה של מצוה, ומשום
הצמצום מתורן ומחלת
בן ד' סמך בדיה' אל
יחכי חיללת אל גורו בהו
רבנן, רבא אחותיה דרב
ר' חוריה דר' הושעו וכו'
סבלי במחנן ואל יחכי
פסי', ובין דלא הו' קפדי
שרי. וז"ל יחכי חיללת,
חילת' פסי' סמטמה אל
הדוצצות. ואסיקנא דחילת
יער אין חוציצין ואסיקנא
אין קשורין בראש
הבנות, ואז"ל שם נכנסין
כשיער ואין חוציצין, אבל
חוט' שמו' חושי פשען,
חוט' חבת חושי, וכש'
אין קשורין בצואר
משמקנין בשבש ואין
המים באין חתיתין, ולפיכך
כירוצה באין חתובין
שצוצאין הבנות, ואוקימנא